

Cluj – 11 aprilie 1992, ora 10

Suntem mulțumitori lui Dumnezeu, fiindcă avem prioritatea să fim astăzi în acest loc. Noi credem din adâncul inimilor noastre că Domnul este prezent, credem că El ne va vorbi prin Cuvântul Său.

Foarte important este ca noi să punem deoparte gândurile noastre personale și pur și simplu să ascultăm cu inimile deschise Cuvântul. Câteodată, unii frați vin cu gândurile proprii și nu ascultă Cuvântul vestit, ci au mereu numai propriile lor gânduri. În această situație Cuvântul nu poate intra în interiorul lor. Dar asta să nu se întâmple cu noi.

Eu cred că noi avem dorința să ascultăm Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu și să nu amestecăm Cuvântul Său cu gândurile noastre, fiindcă în Isaia 55:8-9 este scris: „*Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele*», zice Domnul. «*Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre*»”.

Dorința noastră, în această zi, ar trebui să fie: căile Lui să devină căile noastre și gândurile Sale să devină gândurile noastre, astfel încât noi să devenim o parte a Cuvântului, la fel cum a fost El Cuvântul făcut Trup.

Avem unele întrebări care necesită un răspuns. Întrebarea principală este mereu cea referitoare la dumnezeire. Permiteți-mi să vă spun acest lucru: Dumnezeu nu poate fi explicat, Dumnezeu depășește puterea noastră de înțelegere. Niciun proroc nu a fost în stare să Îl explice pe Dumnezeu, niciun apostol nu a explicat cine este Dumnezeu: ei toți nu au făcut decât să dea mai departe ceea ce le-a fost descoperit de Dumnezeu.

Atunci când Pavel a vorbit despre taina lui Dumnezeu în 1 Timotei 3.16, el a spus un cuvânt cunoscut de noi toți: „*Și fără îndoială, mare este taina evlaviei...«Dumnezeu a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă»*”. Acest lucru a fost de ajuns, nu a trebuit să se spună mai mult. Aceasta era întreaga taină a lui Dumnezeu descoperită: Dumnezeu, care în ființa Sa este Duh, S-a arătat oamenilor într-un trup omenesc.

Noi vom vorbi despre acest lucru: Dumnezeu S-a descoperit în diferite moduri, fără s-o explice. Cum am spus deja, taina este prea mare, ca să poată fi cuprinsă cu gândirea omenească. Această taină nu poate fi

explicată cu ajutorul cuvintelor, dar poate fi crezută din inimă. Fie că se referă la Dumnezeu sau la Cuvântul lui Dumnezeu, totul este descoperit doar prin Duhul și o descoperire nu poate fi explicată.

Cu privire la dumnezeire, trebuie să facem deosebirea între eternitatea nemărginită și începutul timpului. În eternitatea nemărginită, Dumnezeu era singur, într-o lumină eternă, într-o slavă eternă. În acest mod, niciun om nu L-a văzut. Este scris în Ioan 1.18: „*Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut*”. În 1 Ioan 4:12 este scris: „*Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi*”. Aș dori ca, în această legătură, să citesc și 1 Timotei 6:16. Aici este scris despre „Domnul Dumnezeu”, despre „Împăratul împăraților” și „Domnul domnilor”: „*Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-l poate vedea...*”.

Acum ajungem la întrebarea: pe cine a văzut Adam? Pe cine a văzut Avraam? Pe cine a văzut Moise? Cine a fost Acela care a vorbit prorocilor? Aici este marea taină: Dumnezeu, care în natura Lui este Duh, dar care nu putea fi văzut de către cineva, a ieșit din veșnicie și a intrat în timp. El a luat un chip vizibil, iar această descoperire a lui Dumnezeu este numită, în Noul Testament, „Logos”.

Există două noțiuni: cuvântul „logos” și cuvântul „rhema”. Isus nu este „rhema”, ci Isus este „Logos”. „Rhema” este ceea ce a vorbit El când a spus orbului: „capătă-ți vederea”; acesta a fost „rhema”, dar El Însuși este „Logosul”, Cel care a ieșit la început din plinătatea lui Dumnezeu.

În Vechiul Testament, El este numit Iahveh, iar în Noul Testament, El este numit Iahșua. În Vechiul Testament, El era într-un trup duhovnicesc, iar în Noul Testament El a fost într-un trup de carne. El a trebuit să Se facă om din cauza oamenilor. Vă citesc două versete din Geneza 1 și Geneza 2: „*Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu...*” [Gen. 1:27]. În acel timp, Dumnezeu încă nu S-a arătat într-un trup de carne, ci într-un trup duhovnicesc, ca Logosul, ca Acela care Se schimbă, ca Acela care Se arată vizibil. Dumnezeu ca „Elohim” este invizibil. Dumnezeu ca „Elohim” este Duh. Ioan 4:24, „*Dumnezeu este Duh și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr*”. Dar El a venit și S-a descoperit într-un chip și după acest chip L-a creat El pe om, după cum am citit mai devreme: „*Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său...*”. Aceasta nu a existat în veșnicie, ci în acel moment a început timpul, atunci a fost începutul. Din acest motiv este scris în Ioan 1.1: „*La început*

era Cuvântul... ”, nu „în veșnicie”, ci „la început”, atunci când Dumnezeu a ieșit din veșnicie și a intrat în timp, atunci când El, care este Duh, a luat un chip. „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu”. Foarte simplu...

Dacă luăm, de exemplu, această Biblie, în veșnicie nu a existat nicio descoperire a Cuvântului. Dumnezeu invizibil a existat în veșnicie în plinătatea de lumină și de Duh, dar la început El S-a arătat, S-a descoperit. Este aceeași descoperire a lui Dumnezeu ca „Domnul”.

Acum, aș dori să fiți atenți într-un mod deosebit la următorul lucru. Există două relatări despre creație: Geneza 1:27, care se încheie cu relatarea că Dumnezeu a creat totul și în Geneza 2:1-3 ne este spus - eu citesc vers. 1 și 2: *„Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea, Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse. Iată istoria cerurilor și a pământului, când au fost făcute. În ziua când a făcut Domnul Dumnezeu un pământ și ceruri, nu era încă pe pământ niciun copăcel de câmp și nicio iarbă de pe câmp nu încolțea încă: fiindcă Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ și nu era niciun om ”.* Ați citit cu toții?

În capitolul 1, am citit: *„Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu ”.* Noi avem impresia că acest lucru s-ar fi făcut deja, că acest lucru exista deja. Așa a și fost. Dar, primul om a fost creat în trupul duhovnicesc. Acest lucru s-a întâmplat în Geneza 1:27, iar în Geneza 2:7 omul a fost creat din țărâna pământului. Același om care a existat deja în trupul duhovnicesc, trebuia să fie transpus în trupul de carne. Și abia atunci când Adam a fost creat în trupul de carne, atunci a fost deschisă coasta lui și a fost scoasă din el Eva. Nu când el se afla în trupul duhovnicesc, ci atunci când el a fost creat din pământ. Aici este ascunsă o taină mare. În 1 Corinteni 15, Isus Hristos este numit „al doilea Adam”. Mireasa nu a fost scoasă din El atunci când El se afla în trupul duhovnicesc, ci atunci când El a venit în trupul de carne. Pe crucea de pe Golgota a fost deschisă coasta Lui și sângele a curs pentru mântuirea noastră.

În Efeseni 5:32 Pavel scrie: *„Taina aceasta este mare - (vorbesc despre Hristos și despre Biserică) ”.* Este, deci, foarte, foarte important, ca noi să înțelegem corect descoperirile lui Dumnezeu.

Una dintre întrebări este: „Care este Numele Tatălui?” Fiindcă Isus a spus în Ioan 5:43: *„Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu mă primiți ”.* Aici este o taină. Există oameni care spun că Numele Tatălui este Iahveh sau

Iehova, dar acest lucru nu este așa. Noi trebuie să știm următoarele lucruri: în Vechiul Testament nu a existat noțiunea de „Tată”, a existat doar noțiunea de „Domnul Dumnezeu”. Pentru ca voi să aflați foarte precis, eu doresc să vă spun următorul lucru: din Geneza 1 până în Geneza 2:3 este scris doar cuvântul „Dumnezeu”, nu „Domnul”, ci numai „Dumnezeu”. În original, „Elohim”. La început, Elohim a creat cerul și pământul, Elohim a zis și s-a făcut, Elohim a spus și s-a făcut, doar Elohim, nu Iahveh.

Începând cu Geneza 2:4, unde este vorba despre creația în sfera naturală, atunci când și omul trebuia să fie creat din pământ, întâlnim mereu combinația „Elohim Iahveh”. Începând din acel loc. Acest lucru este foarte important. La început doar Elohim, dar, din momentul când Elohim S-a arătat într-un fel vizibil, atunci El S-a arătat într-o persoană vizibilă ca Iahveh, Cel veșnic, dar într-un mod vizibil. Acesta era „Logosul”, care a ieșit la început din Dumnezeu. Acesta înseamnă: Cel care a vorbit, Cel care a chemat la existență lucrurile, Cel care a umblat în grădina Eden, Cel care a vorbit lui Avraam, Cel care a vorbit lui Moise, Cel ce a descoperit totul prorocilor. Aceasta era descoperirea vizibilă a Dumnezeului invizibil, Cel care a ieșit din plinătatea Sa. Așa s-a întâmplat; noi trebuie să acceptăm acest lucru în modul acesta.

Mai există câteodată și cearta: „Cine a murit?”. Unii sunt de părere că Dumnezeu a murit, dar Dumnezeu este nemuritor, Dumnezeu nu poate muri. Dacă Dumnezeu ar fi murit, noi nu am fi fost astăzi în acest loc. Dumnezeu nu poate muri fiindcă Dumnezeu este Duh, El este Duhul Cel veșnic. Dar cine a murit? Isus Hristos.

Aș dori să vă citesc unele texte biblice, să vă arăt acest lucru foarte exact din Sfânta Scriptură, căci eu cred că acest lucru este foarte important.

În 1 Corinteni 15:48 este scris: „*Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești...*”. Ascultați ce scrie în continuare: „*cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești*”. Ați auzit cu toții ? Dar cine a fost „Cel ceresc”? Isus Hristos, Domnul nostru. El a murit. Aici se ascunde marea taină. Dumnezeu a dorit să aibă fii și fiice în veșnicie, dar omul a căzut prin păcatul din Eden și era sortit morții și acum Dumnezeu trebuia să facă un nou început, să cheme la viață o nouă seminție, iar cu Hristos El a făcut un nou început. Psalmul 2:7: „*Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut*”. Dumnezeu nu a fost zămislit, ci Isus a fost zămislit. Duhul Sfânt a umbrat-o pe Maria, fiindcă îngerul Gavril a dat făgăduința: „Cel ce Se va naște din tine este de la Duhul Sfânt și va fi numit Fiul Celui Preaînalt”.

În Apocalipsa 3, în ultima scrisoare este spus că Hristos este „*începutul zidirii lui Dumnezeu*”. O citim ca voi să știți că așa este scris.

Apocalipsa 3.14: „Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: «Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu»”. Nu începutul zidirii universului sau începutul zidirii cerului și al pământului, ci „...începutul zidirii lui Dumnezeu”. Dumnezeu a făcut în Hristos un nou început, El este „...Cel întâi născut dintre mai mulți frați”. El este începutul noului neam dumnezeiesc. El a fost om sută la sută. El a mâncat și a băut, a plâns, a obosit, a dormit, era om - un om sută la sută. El a trebuit să devină om sută la sută și astfel să fie născut în această lume, ca să ne poată salva, ca să poată plăti prețul pentru păcat, ca să nimicească moartea, să scoată „boldul morții”.

Revenim la Cuvântul din 1 Corinteni 15:48. „Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești”. Citesc de asemenea din 1 Corinteni 15:20-22: „Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților”. Ați auzit cu toții acest lucru? Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu.

Există mulți care cred în unitatea lui Dumnezeu și ei cred greșit, la fel cum cred și trinitarienii greșit. Ei spun: „Isus este singurul Dumnezeu”, dar aceasta nu este adevărat. Dumnezeu este singurul Dumnezeu. Singurul Dumnezeu S-a descoperit în Hristos.

La fel cum a fost în Vechiul Testament, cum „Elohim” a fost și este Dumnezeu și S-a descoperit ca „Iahveh” și toți aceia care L-au văzut pe Iahveh puteau să spună: „L-am văzut pe Dumnezeu”, dar ei de fapt au văzut descoperirea lui Dumnezeu, fiindcă am citit că Dumnezeu este invizibil. Tot astfel s-a întâmplat și în Noul Testament: Dumnezeul invizibil S-a descoperit vizibil în Hristos și din acest motiv Isus a putut să spună: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” [Ioan 14:9]. „Eu și Tatăl una suntem” [Ioan 10:30], dar totuși sunt două descoperiri diferite. „Tatăl” nu este „Fiul”, „Fiul” nu este „Tatăl”, dar Domnul este Dumnezeu și Dumnezeu este Domnul.

Dacă în Biblie este scris „Tatăl”, dacă este scris de o mie de ori, atunci așa trebuie să rămână, nu se poate schimba. Dacă în Biblie este scris „Fiul”, atunci așa trebuie să rămână; acolo este locul acestei denumiri, nu este permis să se schimbe. Aceasta este foarte important.

Dacă ne rugăm, de exemplu, așa am fost învățați de către Domnul nostru, atunci așa să ne rugăm: „Tatăl nostru care ești în ceruri...”. Așa este scris, noi așa o credem și așa o și facem. Nu ne putem ruga: „Fiul nostru care ești în ceruri” sau „Duhul nostru care ești în ceruri”, căci este scris, dacă vă

rugați, să vă rugați: „*Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău...*”.

Ne-am întors din nou la „Nume”. Numele Tatălui, Fiului și al Sfântului Duh este unul și același Nume. Cum v-am spus mai înainte, în Vechiul Testament Dumnezeu încă nu S-a descoperit ca „Tată”. Cine dintre voi este tată? Voi ați fost mult timp bărbați, dar n-ați fost tați. Doar în momentul când vi s-a născut un copil, atunci din bărbați ați devenit tați. Abia cu nașterea unui copil, bărbatul devine tată. Am înțeles acest lucru? Abia atunci când s-a împlinit Cuvântul: „*Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut*” [Psalmul 2:7] sau „*Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu*” [2 Samuel 7:14], abia cu acest moment a început relația de Tată-Fiu. Mai înainte a existat doar „Domnul Dumnezeu”, dar, nu Tată și Fiu. Niciun proroc din întregul Vechi Testament nu s-a rugat vreodată: „Tată ceresc”; așa ceva nu există, așa ceva nu poate să existe, fiindcă nu a fost așa.

Haideți să urmărim descoperirea lui Dumnezeu și planul Său făcut dinainte în veșnicie, că El a avut mai multe însușiri. În El era însușirea de „Tată”, El a dorit să aibă fii și fiice. Astfel El a făcut începutul în Fiul Său și a zis: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc toată plăcerea Mea*”. Astfel este scris în Matei 3 și în Matei 17. „*Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc toată plăcerea Mea, de El să ascultați*”.

Deci, nu „Dumnezeu” a murit, ci „Domnul” a murit, nu „Tatăl” a murit, ci „Fiul” a murit. Cum am citit, eu sper ca voi să nu uitați acest verset biblic. Dumnezeu S-a făcut om din pricina oamenilor. El trebuia să devină om ca să ne poată mântui. Eu vă recitesc versetul, 1 Corinteni 15:48: „*Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești*”. Lăudat să fie Numele Domnului pentru această minunată descoperire a lui Dumnezeu în Hristos.

Aș dori să citesc din Romani 5, versetele 12 și 15: „*De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuțit...*” Versetul 15: „*Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greșeala; căci, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur Om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți*”. Ați citit cu toții? „Printr-un singur om, Isus Hristos”. Aici este vorba despre mântuire și pe cât de sigur că moartea a venit peste toți oamenii, la fel de sigur moartea trebuia să fie nimicită. Și a existat doar Unul singur care era în stare să facă acest lucru și acesta este Fiul lui Dumnezeu. Noi am citit aici: „*...apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu*

și darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur Om, adică în Isus Hristos”.

Adresez un cuvânt în special fraților care slujesc [cu Cuvântul]. Este foarte, foarte important pentru un slujitor al lui Dumnezeu să respecte fiecare cuvânt al lui Dumnezeu și să creadă și să vestească cum este scris. Eu am călătorit foarte mult - am cunoscut foarte mulți oameni: trinitarienii evită fiecare verset biblic care mărturisește despre unitatea lui Dumnezeu. Lor nu li se potrivesc aceste versete biblice, deoarece concepția lor este alta. Apoi există și extremiști cum sunt cei din mișcarea „Jesus Only” [„Numai Isus”]; nici ei nu primesc toate versetele biblice, fiindcă ei văd atât de îngustă unitatea lui Dumnezeu și astfel nu-I permit lui Dumnezeu să Se descopere. Dumnezeu poate să Se descopere cum dorește El, într-un mod dublu sau triplu, El poate să fie „Creator”, El poate să fie „Împărat”, El poate să fie „Judecător”, El poate să fie multe. El poate să Se descopere în cer ca Tată, pe pământ în Fiul, în noi prin Duhul Sfânt, dar El rămâne întotdeauna Același Dumnezeu. Dar și acele versete biblice care vorbesc despre Domnul nostru ca om, sunt necesare, fiindcă noi suntem oameni și Dumnezeu S-a făcut om din pricina noastră. Domnul a ieșit din plinătatea lui Dumnezeu, „Logosul”, Cuvântul, Dumnezeul care vorbește și lucrează: „*Și Cuvântul S-a făcut trup... Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl*” [Ioan 1:14]. Foarte importante sunt aceste versete biblice și noi nu avem voie să le ocolim.

Puteți să vă cercetați pe voi înșivă, în special ca frați slujitori: atunci când ați citit Biblia și când ați găsit locuri în Biblie care nu v-au plăcut, ați întâlnit această situație? Fiți foarte cinstiți. Dar acest lucru nu trebuie să existe, nu trebuie să ridicați mâinile... Vă mulțumesc, eu sunt demult un predicator și știu asta, fiți fără grijă.

Dacă întâlniți astfel de versete biblice, atunci să Îl rugați pe Dumnezeu ca El să vă arate legăturile, El să vă descopere de ce sunt scrise astfel lucrurile. De exemplu, 1 Timotei 2:5: „*Căci este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos*”. Eu nu am citit dintr-un ziar, am citit din Scriptură, așa este scris în acest loc 1 Timotei 2:5. Deci, Domnul a devenit om, acest lucru îl citesc din Filipeni 2:7-8: „*...ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce*”. Ca om El S-a rugat, ca om El a plâns, ca om El a spus: „*Tatăl este mai mare decât Mine*” [Ioan 14:28], ca om El a umblat pe acest pământ. El a fost „Fiul omului”, El era „Prorocul” despre care a zis Moise: „*Domnul, Dumnezeul tău, îți va*

ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un Proroc ca mine: să ascultați de El” [Deuteronom 18:15-18]. În Faptele Apostolilor 3:21 este scris: „Pe care cerul trebuie să-L primească, până la timpurile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime. În adevăr, Moise a zis părinților noștri: «Domnul Dumnezeul vostru vă va ridica dintre frații voștri un Proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Prorocul acela va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului»”. Isus trebuia să fie proroc - ca Fiul, El era om. El era Proroc și din acest motiv este scris în Ioan 5:19-20: „Adevărat, adevărat vă spun, că, Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai. Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face; (și-I va arăta lucrări mai mari decât acestea, ca voi să vă minunați)”.

Prorocii au fost numiți „văzători” mai întâi fiindcă ei au avut vedenii și lucrau după modul în care lor le-a fost arătat. La fel a fost situația și cu Isus Hristos, Domnul nostru. Ca „Fiul omului” El a fost proroc și în această slujbă profetică oamenii s-au poticnit. El cunoștea gândurile oamenilor, El știa cine sunt ei, care e numele lor și de unde vin. Când Petru a venit la El, Isus i-a zis: „Tu ești Simon, fiul lui Iona...”. Când Filip și Natanael au venit la El, Domnul a zis lui Natanael: „Iată cu adevărat un israelit, în care nu este vicleșug”. „De unde mă cunoști?” I-a zis Natanael. Drept răspuns Isus i-a zis: „Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin” [Ioan 1:47-48].

El era proroc, El a putut să spună femeii la fântână: „Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela, pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat”. „Știu”, i-a zis femeia, „că are să vină Mesia, (căruia I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile. Dar Tu cine ești?” Isus i-a zis: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela”. Femeia s-a dus în oraș și a făcut cunoscut tuturor oamenilor zicând: „Veniți de vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?” El a putut să spună celor doi ucenici ai Săi: „Duceți-vă în satul dinaintea voastră: îndată ce veți intra în el, veți găsi un măgăruș legat, pe care n-a încălecat încă niciun om; dezlegați-l și aduceți-Mi-l. Dacă vă va întreba cineva: «Pentru ce faceți lucrul acesta?» să răspundeți: «Domnul are trebuință de el». Și îndată îl va trimite înapoi aici” [Marcu 11:2-3]. Așa s-a și întâmplat. El a putut să spună celor doi ucenici ai Lui: „Duceți-vă în cetate; acolo aveți să întâlniți un om ducând un ulcior cu apă: mergeți după el. Unde va intra el, spuneți stăpânului casei: «Învățătorul zice: „Unde este odaia pentru oaspeți, în care să mănânc Paștele cu ucenicii Mei?”»” [Marcu 14:13-14]. El era proroc, dar în această

slujbă profetică s-au despărțit duhurile. La fel a fost și situația cu slujba fratelui Branham, căci milioane de oameni au fost foarte impresionați când s-au întâmplat multe semne și minuni; ei s-au adunat în mulțimi enorme. Ei nu au dorit doar să-l asculte pe fratele Branham, ci au dorit să vadă marile minuni ale lui Dumnezeu.

Eu personal am fost prezent în mijlocul multor mii de oameni în adunările fratelui Branham, în Europa și în Statele Unite. Eu am văzut că prin slujba fratelui Branham s-a întâmplat exact același lucru care a avut loc în slujba lui Isus Hristos.

Când Îngerul Domnului a venit la fratele Branham, pe 7 mai 1946 la ora 23, întreaga încăpere a fost iluminată și fratele Branham a văzut cum Îngerul Domnului S-a coborât fizic, trupește în fața lui. El îi descrie înfățișarea, înălțimea, greutatea, faptul că nu avea sandale în picioare și nici barbă. El l-a descris foarte exact. Acest Înger i-a spus fratelui Branham: „Eu sunt trimis din prezența Dumnezeului Atotputernic la tine, ca să-ți dau însărcinarea...”

Acest Înger care a venit de la Dumnezeu la fratele Branham i-a explicat totul amănunțit - ce slujbă urma să se întâmple acum. Îngerul i-a reamintit textele din Ioan 1 cu Natanael și Petru, din Ioan 4 cu femeia de la fântână, Îngerul a amintit versetele biblice, ca să-i dea fratelui Branham un fundament biblic, ca să-i dea absolutul. Când vorbește Dumnezeu, atunci tot ce spune El, se bazează pe Cuvântul Său.

Există foarte mulți oameni care spun: „Domnul mi-a vorbit...”, și dacă ascuți ce ar fi spus El, atunci știi exact că totul a fost în închipuirea lor sau în inima lor. Dar adevărații ucenici ai lui Dumnezeu au primit întotdeauna însărcinări precise. Când Domnul Dumnezeu a vorbit lui Noe, i-a spus foarte clar ce trebuia să facă, cum trebuia să facă, i-a dat și măsurile, totul i-a fost spus foarte exact, dinainte; după aceea este scris: „*Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu*” [Geneza 6:22]. Când Domnul Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, așa cum o putem citi în Evrei 8.5: „*Ia seama*”, i s-a zis, „*să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte*”, iar când Ioan a mărturisit, el a zis: „...*dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: «Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se, este Cel...»*” [Ioan 1:33].

Toți bărbații lui Dumnezeu în toate timpurile au primit însărcinarea din partea lui Dumnezeu și ei au știut precis ce trebuie să facă. Ilie nu a făcut ce a făcut Moise; fiecare și-a avut propria însărcinare. Dar și despre Ilie este scris în 1 Împărați 17: „...*a făcut după cuvântul Domnului*”.

Eu doresc să accentuez într-un mod special acest lucru: slujba fratelui Branham este în directă legătură cu planul de mântuire al lui Dumnezeu. El nu a fost doar un evanghelist; din aceștia sunt mulți; el nu a fost doar un învățător biblic - din aceștia există mulți; poate mai există și proroci, eu nu știu exact. În orice caz, Dumnezeu a spus că El a pus în Biserică: „*apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători*”. Dar fratele Branham nu a fost doar un proroc din cadrul unei biserici, din care să vorbească doi sau trei și, dacă este făcută o descoperire unuia care stă jos... Mai bine v-o citesc ca să știți că este scris în 1 Corinteni 14:29-30: „*Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece. Și, dacă este făcută o descoperire unuia care stă jos, cel dintâi să tacă*”. Aici nu este vorba despre o prorocie, aici este vorba despre proroci nou testamentari care se deosebesc de cei vechi testamentari în următoarele puncte: prorocii Vechiului Testament au zis dinainte ceea ce se va întâmpla, iar prorocii Noului Testament rânduiesc Cuvântul profetic în conformitate cu împlinirea. Și dacă vorbește un proroc și în acel punct el nu lovește miezul, atunci se poate întâmpla ca un alt proroc care stă jos și căruia îi este dată descoperirea, să poată încheia „bătând cuiul direct în cap”. Nu o temă nouă, nu o prorocie, ci din partea lui Dumnezeu și prin descoperire, el să finalizeze. Noi însă nu ne aflăm astăzi în acest loc ca să vorbim despre darurile duhovnicești. Despre această temă se pot spune multe.

Tema noastră principală era despre dumnezeire. Ne-am ocupat deja de noțiunea de „Logos” și am și înțeles-o foarte bine. Și chiar dacă noi nu putem explica că Dumnezeuul veșnic, ca Duh, a fost în plinătatea Sa veșnică și la început El a ieșit din această plinătate veșnică - nu în veșnicie, ci la început și din acest motiv este scris: „*La început a fost Cuvântul...*”, nu în veșnicie a fost Cuvântul, ci la început, atunci când Dumnezeu a început să lucreze, când El S-a descoperit într-un fel vizibil, când a chemat la existență întreaga creație. În legătură cu acest „început” este un cuvânt în prorocul Mica 5:2b. Eu sper că și în traducerea voastră este scris la fel. Aici este vorba despre Betleem și despre Domnul nostru: „*Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei*”. El a fost Acela, Iahveh, Cel care există veșnic, Dumnezeuul invizibil, El S-a descoperit într-o stare vizibilă.

Eu am acasă o Biblie mare despre care se poate ridica pretenția că este tradusă corect, din ebraică. Acest lucru poate fi adevărat, fiindcă eu am cercetat unele locuri biblice și ele sunt bune, dar pe copertă este scris titlul: „Iahșua, Fiul lui Iahveh”. Aceasta este împotriva oricărei rațiuni și împotriva

Sfintei Scripturi. Iahșua este Iahveh, El este Domnul, El este Logosul, El este Cuvântul. Elohim este Dumnezeu și Iahveh este Domnul. Și Domnul este arătarea vizibilă a lui Dumnezeu, la fel cum Fiul este arătarea vizibilă a Tatălui.

Referitor la „Nume”, eu deja am spus că în Vechiul Testament Dumnezeu nu a fost Tată. În Vechiul Testament era Domnul Dumnezeu, El era Dumnezeul lui Israel. Niciun proroc nu I s-a adresat cu „Tată din ceruri”, ci abia atunci când s-a împlinit: „*Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut*”, din acel moment s-a împlinit și: „*Eu Îi voi fi Tată și El Îmi va fi Fiu, Eu voi face din El Cel întâi născut*”. Acesta a fost începutul, în acest mod a început Dumnezeu seminția nouă, cu El, Domnul, „... *Cel întâi născut*”.

Referitor la „Nume” eu aș dori să vă citesc încă un verset din Exod 6:2-3: „*Dumnezeu a mai vorbit lui Moise și i-a zis: «Eu sunt Domnul»*”. În original aici este scris „Iahveh”. „*Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeul Cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca «Domnul»*.” În traducerea germană, aici este scris în nota de subsol, „Iahveh”. Dumnezeu are un Nume și cu acest Nume El S-a descoperit atunci când a fost dată însărcinarea referitoare la chemarea afară a Israelului. Numele „Iahveh” a devenit Numele de legământ al Domnului Dumnezeu în Vechiul Testament, dar nu se poate spune că acest Nume era Numele Tatălui, aceasta nu este corect din punct de vedere biblic. Se poate spune doar că acesta este Numele de legământ al lui Dumnezeu, în care El S-a descoperit poporului Israel când a sosit momentul ieșirii din Egipt. În Noul Testament era vorba despre mântuirea noastră și din acest motiv este scris: „...*și-i vei pune numele Isus (Iahșua), pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale*” [Matei 1:21].

Deci forma grecească „Isus”, a cuvântului „Iahșua” este Numele de legământ al Domnului Dumnezeu în Noul Testament. Prin urmare Numele Tatălui este același cu Numele Fiului.

Eu aș dori să vă citesc unele versete biblice în această legătură, din Noul Testament, din Ioan 12:28: „*Tată, proslăvește Numele Tău! Și din cer s-a auzit un glas care zicea: «L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi!»*”; din Evrei 1:4: „...*ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor*”. Acest Nume, El L-a moștenit. Numele tatălui meu era deja Frank, numele bunicului meu era Frank și acest nume, eu l-am moștenit. Fiul a moștenit Numele, era vorba despre mântuire „Iahșua”, Iahveh Mântuitorul. Iahveh al Vechiului Testament a devenit Mântuitorul în Noul Testament, „*Același ieri și azi și în veci*” [Evrei 13:8], „*Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic*” [Apocalipsa 1:8].

Această temă este tratată cel mai mult în Ioan 17:6: „*Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor...*”. Ce Nume a descoperit El? Numele Isus.

Să nu vă poticniți în Numele „Isus” fiindcă el nu a fost rostit în forma ebraică „Iahșua”. Noi avem diferite limbi și ceea ce era scris în trecut în ebraică sau arameică a fost cuprins în greacă, dar noi cunoaștem importanța numelui și Dumnezeu a confirmat acest Nume, chiar dacă el a fost rostit în limba greacă. Dumnezeu știe ce vrem să spunem noi și El știe la cine ne referim noi. Vă rog fiți rezonabili și nu faceți din asta o problemă; fiindcă uneori noi provocăm mai multe probleme decât suntem în stare să rezolvăm.

Vreau să dau ca exemplu pe fratele Branham. El s-a rugat în Numele lui Isus Hristos din Nazaret; morții au înviat, orbii au văzut, cei șchiopi au umblat, Dumnezeu a dovedit aceasta. Să nu ne certăm niciodată pe aceste teme. Eu am Biblia germană și predic din germană, voi aveți Biblia voastră, predicați din Biblia voastră, fiecare să predice din Biblia lui. Dumnezeu cunoaște toate limbile. Noi, Germaniei îi spunem Deutschland, iar voi, pe românește, Germania, dar voi știți despre care țară este vorba; și noi știm despre care țară este vorba. Unii spun England, ceilalți spun Anglater, dar este aceeași țară, însă sunt diferite limbi. Să nu faceți probleme din aceste lucruri, ci rămâneți sub conducerea Duhului Sfânt și atunci Dumnezeu vă va binecuvânta.

Să ne întoarcem la Ioan 17:11: „*Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat...*”. În traducerea germană, scrie: „păzește-i în Numele pe care Tu Mi l-ai dat”, versetul 12 va confirma acest lucru: „*Când eram cu ei în lume, îi păzeam Eu în Numele Tău...*”. Versetul 26: „*Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău...*”. Dar ce Nume a făcut El de cunoscut? Există un singur Nume care a fost dat oamenilor de către Dumnezeu, în care ei pot să fie mântuiți. Noi avem și ultima siguranță că Numele Tatălui este același cu Numele Fiului și anume conform Matei 28:19. Acolo Domnul a zis: „*...și botezați-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*” și toți au fost botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Acesta este răspunsul dumnezeiesc. Vă rog, nu încercați să înțelegeți cu mintea, ci permiteți ca Duhul să v-o descopere. Pavel scrie corintenilor: „*Omul firesc nu poate înțelege lucrurile duhovnicești*” [1 Corinteni 2:14].

Noi am mai putea spune foarte multe, dar timpul a trecut foarte repede.

Am înțeles cu toții bine tema Dumnezeirii? Aceluia care încă nu a înțeles-o, Dumnezeu i-o va descoperi, dar vă rog să nu vă certați pe această

temă și nu discutați despre asta. Acela care mai discută, încă nu a primit descoperirea de la Dumnezeu. Cel care a primit o descoperire din partea lui Dumnezeu, poartă această taină în inima lui ca pe o piatră prețioasă pe care Dumnezeu i-a dat-o. Acela care are chef de discuții, încă nu stă corect în fața lui Dumnezeu. Acela care mai are puțin șiretlic în anumite lucruri... pentru că există și astfel de oameni care întreabă: „Când a devenit Isus Logosul?”... Astfel de întrebări sunt periculoase și nu vin din partea Duhului lui Dumnezeu. Acolo este în joc mâna Satanei.

Noi spunem ceea ce spune Biblia: *„La început era Cuvântul (și acesta era Logosul) și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu”*, și atunci spunem „Amin!” Nu ne certăm pe această temă, nu încercăm să smulgem din unitate aceste lucruri, ci facem cum a făcut și Pavel: *„Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... „Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul...”* [1 Timotei 3.:6].

Acolo unde se oprește Biblia, acolo și eu mă opresc. Rămâneți în cadrul Scripturii și nu ieșiți din cadrul ei, căci numai atunci veți păstra unitatea în Duhul. Dacă nu sunteți atenți la acest lucru, atunci vă veți îndepărta de fundamentul Scripturii și se vor naște neînțelegeri, apoi urmează dezbinări și multe alte lucruri.

Iubiți frați care slujiți cu Cuvântul lui Dumnezeu, vă rog în Numele Domnului țineți strâns de unitatea în Duhul. Rămâneți în Cuvântul lui Dumnezeu, să nu treceți peste mărturia Sfintei Scripturi și să nu vă gândiți: „Eu am primit o descoperire deosebită”, ci credeți că Dumnezeu a dăruit tuturor aceeași descoperire. Dacă este o descoperire care vine din partea lui Dumnezeu, atunci ea este deja în Scriptură și dacă nu este cuprinsă în Scriptură o puteți uita; cu cât o puteți uita mai repede cu atât va fi mai bine. Ați înțeles bine cu toții acest lucru? Amin!

Eu nu mă aflu în acest loc ca să vă învăț, dar port o răspundere în fața lui Dumnezeu. Nu am venit aici într-o vacanță: noi ne aflăm în acest loc din pricina Cuvântului lui Dumnezeu. Primiți într-un mod serios ceea ce a fost spus, nu faceți dezbinări din pricina unor lucruri mărunte pe care voi le faceți mari. Ele nici măcar nu sunt atât de mari.

Repet: mergeți doar atât de departe cât merge și Scriptura și unde se oprește Biblia, opriți-vă și voi. Atunci totul va fi bine cu toți frații slujitori ai Cuvântului în toate bisericile; ei, cu toții vor fi un gând, o inimă, un suflet.

Vă rog: niciun frate să nu fie de părere că el este ceva mai mult decât altul. Nici măcar eu nu sunt mai mult decât altul. Există diferite slujbe, dar există un Singur Domn, un singur Cap și acesta este Isus Hristos. Nu este pus un frate deasupra celuilalt, ci Domnul este peste noi toți și dacă El dă

diferite slujbe, atunci El le dă de fiecare dată pentru zidirea Bisericii. Niciodată n-o face ca să se producă dezbinări. Ceea ce vine din partea lui Dumnezeu ne aduce din nou la Dumnezeu și din acest motiv este scris: „...*Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele*” [Isaia 55:11].

Fraților, luați-o într-un mod serios, timpul este scurt, revenirea Domnului este aproape și noi trebuie să răscumpărăm într-un mod corect timpul, aducând semenilor noștri mesajul lui Dumnezeu. Eu sper că noi am înțeles corect acest lucru. Amin!

Acum, a mai fost o întrebare importantă referitoare la cele șaptezeci de săptămâni din cartea lui Daniel. Și acesta este un lucru clar, dar pentru că anumiți frați nu au primit înțelegere sau pentru că ei fac din asta un lucru atât de important, trebuie să vă spun ceva: cele șaptezeci de săptămâni ale lui Daniel nu au nimic de-a face cu Biserica nou-testamentară. Împărțirea este făcută exact în trei și se referă numai la poporul Israel. Prorocului Daniel i-a fost spus ceea ce se va întâmpla cu poporul său și cu cetatea sfântă, nu cu neamurile, ci cu poporul Israel. Acest lucru este foarte important și dacă se știe acest lucru, deja am fost ajutați. Atunci nu vom mai da atâta importanță întrebării. Totuși, vom citi din Biblie și vom afla ceea ce a spus Dumnezeu. Citesc din Daniel 9:24 și ascultați bine ceea ce este scris aici: „*Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte*”. Amin! „Asupra poporului tău”, „asupra cetății tale sfinte”, nu asupra Germaniei, nu asupra României sau Bucureștiului sau New York-ului; „asupra poporului tău, Daniel, asupra cetății tale sfinte, Daniel”. La citirea Bibliei, este important ca noi să nu o citim ca pe un ziar și să nu mai știm ce a fost scris. Trebuie să știm în primul rând ce a fost spus, cui i-a fost spus, cui i-a fost adresat și apoi să primim descoperirea cum să rânduiem totul în planul lui Dumnezeu. Aici este vorba despre un scop înșesit și este în directă legătură cu poporul Israel. Voi singuri puteți număra, citim din nou de la versetul 24 și mai departe: „*Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte*”, în primul rând; „*până la încetarea fărădelegilor*”, în al doilea rând; „*până la ispășirea păcatelor*”, în al treilea rând; „*până la ispășirea nelegiurii*”, în al patrulea rând; „*până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și prorociei și până la ungerea Sfântului sfinților*”. Citim mai departe: „*Să știi, dar, și să înțelegi că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului până la Unsul, la Cârmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șaiszeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou și anume în vremuri de strâmtorare. După aceste șaiszeci și două de săptămâni, Unsul va*

fi stârplit”. Deci 7 și 62 sunt 69 și după aceea Unsul va fi stârplit, deci Hristos va fi răstignit. Eu am acasă cărți de istorie a Bisericii, unde sunt dați anii cu exactitate, documentat istoric că aceștia s-au împlinit exact când a fost răstignit Hristos. Atunci s-au împlinit complet cele 7 și cele 62 de săptămâni și Hristos a fost răstignit, ca Unsul, ca tot ceea ce a fost făgăduit să se poată împlini.

Deci, mai rămâne o săptămână de ani. Așa cum noi știm că săptămâna are 7 zile, la fel sunt și săptămânile de ani din punct de vedere profetic. Vă voi citi acum cinci versete biblice, în care este prezentată împărțirea ultimei săptămâni de ani și anume, există exact două jumătăți. Este prima jumătate, pentru slujba celor doi proroci. Eu știu ca sunt unii care stau aici, care l-au auzit pe fratele Branham spunând ca Isus Hristos a predicat deja trei ani și jumătate și că mai rămân doar trei ani și jumătate. Acum, eu nu aș dori să mă înalț într-un mod deosebit, dar cred că sunt în măsură să vă ajut și în acest punct. Și în acest punct trebuie să ascultăm foarte exact; fratele Branham a spus că Isus Hristos a predicat trei ani și jumătate și acest lucru așa este, deși Biblia nu precizează această perioadă de timp. Nu există niciun verset biblic care spune că Hristos a predicat trei ani și jumătate. Noi o credem, o credem din inimă, asta e bine, fie că au fost doi ani și jumătate sau trei ani și jumătate; El a predicat și a încheiat lucrarea. Acum ajungem la punctul următor: când fratele Branham a făcut o astfel de afirmație, trebuie să știm exact ceea ce a vrut el să spună și anume, că pentru Israel rămân numai trei ani și jumătate. Dar el nu a spus că în total au rămas numai trei ani și jumătate, ci pentru Israel au rămas trei ani și jumătate și anume, pentru slujba celor doi martori.

Eu am ascultat toate predicile fratelui Branham și nu numai o dată. Nu există nicio predică pe care eu să nu o fi ascultat de cel puțin patru ori și am tradus peste două sute, propoziție cu propoziție. Și dacă traduci, nu poți doar să citești, ci trebuie să înțelegi ceea ce citești, ca să poți reda în respectiva limbă. Eu cunosc bine predicile fratelui Branham. Știu și că, la început a spus ceva și, mai târziu, altceva și el a fost condus din descoperire în descoperire. Nici în slujba lui lucrurile nu au venit deodată, ci așa cum i le-a dăruit Dumnezeu. În orice caz, după răpirea Bisericii rămân încă șapte ani. Aceasta este ultima săptămână din cartea prorocului Daniel.

La începutul celei de-a șaptezecă săptămâni de ani, Vaticanul va încheia un legământ cu evreii. Se va întâmpla aproximativ în același timp: răpirea Bisericii Mirese și legământul cu Israel; nu vor fi departe una de cealaltă. Aceasta se va întâmpla după răpire; noi nu o vom trăi, decât în cazul în care rămânem jos. Dar Dumnezeu să ne ferească! El să dăruiască

har ca noi să fim gata când revine Domnul, ca să fim luați de pe acest pământ.

Eu citesc acum din Daniel 9:27 și doresc să fiți atenți la următorul lucru: dacă citim formularea „o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme” sau 42 de luni sau 1260 de zile, este vorba mereu despre același interval de timp. Trebuie numai să deosebim dacă este vorba despre prima jumătate sau despre a doua jumătate. Și acest lucru este foarte important, ca noi să nu inversăm aceste lucruri. Acum citim versetul din Daniel 9:27: *„El va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare...”* Observați cât de clar este scris? Deci, cele 7 și cele 62, deci 69 de săptămâni sunt complete. Între acestea este timpul pentru Biserică. Când se va împlini numărul deplin dintre neamuri, atunci Israelul va fi mântuit, Romani 11:25. Aici este scris, Daniel 9:27: *„El va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână”*, o săptămână, deci 7 ani și la jumătatea săptămânii va rupe acest legământ. Dar de ce se va întâmpla asta la jumătatea perioadei? Cei doi proroci vor proroci trei ani și jumătate și prin slujba lor vor fi pecetluiți cei 144.000 și aceștia vor sta la finalul acestor trei ani și jumătate pe muntele Sion. Dar în acel timp și Templul va fi rezidit, pentru că în Apocalipsa 11, în versetul 1 este scris: *„măsoară Templul și pe cei ce se închină în el. Dar curtea de afară a Templului las-o la o parte nemăsurată; căci a fost dată neamurilor”*. Și acela va fi momentul în care Antihristul se va așeza în Templu. Evreii vor recunoaște doar atunci când Îl vor vedea pe Hristos, că Papa este Antihristul și că el i-a înșelat. Și în acel moment când vor privi la Domnul, pe muntele Sion, ca număr deplin de 144.000, îi vor recunoaște pe Hristos și pe Antihrist. Și vor ști cine este el cu adevărat. Apoi urmează ruperea legământului, apoi cei doi proroci vor fi omorâți și începe prigoana cea mare și se împlinește cea de-a doua jumătate a peceții a cincea, unde este scris: *„până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei”*.

Din Daniel 7 citim versetul 25, tot referitor la Antihrist: *„El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme”*. Mai clar de atât nu se poate. Primii trei ani și jumătate sunt pentru cei doi proroci și slujba lor, apoi numărul este deplin, legământul va fi rupt, necazul cel mare începe și va dura exact trei ani și jumătate, așa este scris aici.

Să citim mai departe, referitor la cei trei ani și jumătate din Daniel 12:7: *„Și am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea*

deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic că va mai fi o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme”. Exact la fel. El a întrebat cât va dura: o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme, exact trei ani și jumătate. Vă citesc din Apocalipsa 13, ca să aveți confirmarea din Noul Testament, Apocalipsa 13.5: „I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni”. Patruzeci și două de luni sunt trei ani și jumătate, o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme. Deci, Noul și Vechiul Testament sunt în armonie.

Citim în Apocalipsa 11.2: „*Dar curtea de afară a Templului las-o la o parte nemăsurată; căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni*”. Exact același lucru. Deci Cuvântul lui Dumnezeu este foarte clar. Legământul va fi făcut pentru întreaga perioadă, la jumătate va fi rupt, în prima jumătate este slujba celor doi proroci, pecetluirea celor 144.000, apoi urmează ruperea legământului, uciderea celor doi proroci și începe necazul cel mare. După ultimii trei ani și jumătate, Dumnezeu va judeca și El îi va nimici pe dușmani și va lupta pentru Israel. Atunci întreaga lume va respira ușurată, întreaga creație care așteaptă să fie eliberată. Eu cred că este cât se poate de clar.

Vă mai fac de cunoscut încă un lucru: eu sper că voi nu sunteți supărați aici, în România, că unii din frații și surorile voastre au venit la noi. Fiți mulțumitori lui Dumnezeu pentru aceasta, pentru că ei se ocupă ca voi să primiți suficientă hrană duhovnicească; să vă bucurați de asta și să Îi mulțumiți Domnului.

La Dumnezeu nu există nicio greșală, El conduce într-un mod minunat toate lucrurile, chiar dacă noi nu le înțelegem corect la momentul respectiv. Noi suntem mulțumitori lui Dumnezeu fiindcă frații și surorile au venit și s-a creat posibilitatea să se poată traduce.

În acest moment, eu scriu în mod special o nouă carte despre Apocalipsa, capitol după capitol, fără să las la o parte ceva și sunt convins că va fi o binecuvântare pentru foarte mulți dintre voi. Recunosc în fața lui Dumnezeu că, multe lucruri nu le-aș fi știut dacă Dumnezeu nu l-ar fi binecuvântat în acest mod și nu l-ar fi folosit pe fratele Branham. Eu am putut să iau foarte mult din slujba lui și restul mi l-a dat Dumnezeu. Dumnezeu va da și mai mult pentru că El are plinătatea.

El să vă binecuvânteze pe voi, pe toți și să fie cu voi, cu toți. Încă un îndemn către frații care slujesc Cuvântului: vă rog frumos, nu faceți niciun fel de dezbinări, nu vă certați despre Dumnezeu și despre noțiunile

referitoare la Dumnezeu, predicați ceea ce puteți predica din Biblie și restul lăsați-o; atunci Dumnezeu va fi cu voi.

Dacă este aici cineva prezent care este de părere că știe ceva mai mult decât toți ceilalți, acela să se pocăiască și să se aplece în fața Domnului, căci în acel moment când această descoperire este din partea lui Dumnezeu, atunci nu ne ridicăm nasul, ci ne aplecăm sub mâna Domnului și Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că a fost îndurător. Cu o descoperire din partea lui Dumnezeu nu creăm niciun fel de problemă, ci cu o descoperire din partea lui Dumnezeu problemele sunt rezolvate. Dumnezeu nu trimite niciodată Cuvântul Său să ne îmbolnăvească, Dumnezeu trimite Cuvântul Său să ne tămăduiască, să ne dea învățătură biblică corectă, din marea Lui îndurare.

Primiți și aceasta din partea fratelui vostru: unul să-l respecte pe celălalt mai presus decât pe sine însuși pentru că și acest lucru este scris în Scriptură. Atunci Dumnezeu va fi cu voi. Dacă vedeți că Dumnezeu folosește pe cineva, să nu permiteți să se ivească în voi o gelozie sau invidie, ci mulțumiți lui Dumnezeu pentru aceasta, căci atunci a sosit timpul și pentru voi, ca să fiți binecuvântați prin fratele vostru.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți și să fie cu noi toți. Amin!